Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 6 August 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Om industrielt demokrati

– en af reformismens „evergreens"

Der raser en sand kappestrid i denne tid blandt lederne i de tre såkaldte arbejderpartier i Danmark. Socialdemokrater, folkesocialister og D K P -folk udkæmper en formelig sangerkrig om, hvem der højest og mest besnærende kan kvæde den nye og dog eviggamle vise om »demokrati på arbejdspladserne« og »arbejdernes medbestemmelsesret« – det DKPs nuværende formand engang så træffende kaldte den »klassiske narresut«.

Hvem regerer foran og bag fabriksporten?

»Demokrati« er jo et smukt klingende ord, og hvem kan dog have noget imod, at »demokratiet« indføres »også« på arbejdspladserne?

Vi kommer sikkert lettest problemet på skudhold, hvis vi som udgangspunkt tager et af DKP-ledernes yndlingsudtryk i denne tid: »Demokratiet standser ved fabriksporten«, og derefter stiller to enkle, naive spørgsmål: Hvem regerer nu bag de danske fabriksporte? Hvem regerer nu under »demokratiet« uden for fabriksportene?

Bag fabriksporten regerer i dagens kapitalistiske Danmark den eller de personer, der ejer fabrikkerne — produktionsmidlerne — og som udbytter fabrikkernes arbejdere og øvrige ansatte.

Bag fabriksporten regerer altså de enkelte kapitalister, og tager vi landet som helhed den samlede kapitalistklasse (også kaldet bourgeoisiet i normal marxistisk sprogbrug).

Uden for fabriksporten da, hvor vi altså har det »demokrati«, der ifølge DKP-ledelsen standser dér?

Uden for fabriksporten har vi en række demokratiske institutioner og rettigheder. Vi har folketinget, vi har den almindelige valgret, vi har fri partidannelse og almindelig foreningsfrihed, vi har forsamlingsfrihed, vi har demonstrationsfrihed (undtagen på fortove foran visse udenlandske ambassader) osv. osv.

Hvad betyder nu alt dette? Betyder det, at vi har »demokrati« i den strenge fremmedordbogs-forstand, at vi har »folkestyre«, at folket har m a g t e n i landet? Nej, det gør det ikke.

Danmark har ikke »demokrati«, det har b o r g e r l i g t d e m o k r a t i, og det er noget helt andet. Det har som enhver anden statsform noget med klasser og klasseherredømme at gøre. Det borgerlige demokrati er en form for det, marxismen kalder bourgeoisiets diktatur — kapitalistklassens herredømme.

Lenin skrev i »Den proletariske revolution og renegaten Kautsky« fra 1918:

»Det borgerlige demokrati, der er et stort historisk fremskridt i sammenligning med Middelalderen, er

(fortsættes side 2)

Sidste:

To Kina'er?

Efter redaktionsslut finder vi anledning til at tilføje et par ord til opsatsen »Vildledning eller uforstand« inde i bladet.

På forsiden af LAND og FOLK den 17. august står at læse, at — vi citerer — **»det nationalistiske Kinas udenrigsminister«** har meddelt, at Chiang Kai-shek vil sende styrker til Sydvietnam.

Vi gentager citatet til nærmere beskuelse: **»Det nationalistiske Kinas udenrigsminister«.** Er LAND og FOLK begyndt at gå ind for den amerikanske plan om to Kina'er? Der er ikke noget, der hedder det »nationalistiske Kina« ved siden af den Kinesiske Folkerepublik. Den kinesiske provins, øen Taiwan, som USA holder besat, er ikke noget land, men netop en — provins.

Det er os bekendt, at Hrustjov i sin glansperiode i let tilsløret form gav udtryk for tilslutning til tanken om »to Kina'er«, og det er os også bekendt, at Per Hækkerup ikke stiller sig afvisende. Men vi var ikke klare over, at Danmarks kommunistiske Parti sluttede op bag ideen. Eller er det blot endnu et udslag af uforstand?

INDHOLD

Dobbeltspillet om Vietnam 3
I stedet for en leder 4
Venstrekræfternes enhed . 5
Den militære karusseltur . 7

Redaktionsslut 15-8-65

(fortsat fra forsiden)

og bliver — under kapitalismen må det nødvendigvis være sådan — snævert, beskåret, forfalsket, hyklerisk ...«

Han fortsatte:

»Der findes ikke én stat, end ikke den mest demokratiske, hvor der ikke findes bagdøre eller klausuler i forfatningerne, hvormed man sikrer bourgeoisiet mulighed for at sætte tropper ind mod arbejderne, indføre undtagelsestilstand osv. i tilfælde af, at ordenen 'krænkes' — i virkeligheden i tilfælde af, at den udbyttede klasse 'krænker' sin slavetilværelse og forsøger at opføre sig som andet end slaver.«

Og videre:

»Selv i den mest demokratiske borgerlige stat møder de undertrykte masser ved enhver lejlighed en skrigende modsætning mellem den f o r m e l l e lighed, som kapitalisternes 'demokrati' forkynder, og de tusinder af faktiske begrænsninger og komplikationer, som gør proletarerne til l ø n s l a v e r. Netop denne modsætning åbner massernes øjne for kapitalismens råddenskab, forløjethed og hykleri. Netop denne modsætning er det, socialismens agitatorer afslører for masserne f o r a t f o r b e r e d e disse til revolution.«

Lenin skrev året før i »Staten og revolutionen«:

»Se på et hvilket som helst parlamentarisk regeret land, fra Amerika til Svejts, fra Frankrig til England, Norge osv. Det egentlige 'stats'arbejde udføres bagved kulisserne af departementerne, regeringskontorerne og hærledelsen. I parlamenterne snakker man kun, med det særlige mål at holde det 'menige' folk for nar.«

Og endelig fra »III. Internationale og dens plads i historien« fra 1919:

»Selv den mest demokratiske borgerlige republik har aldrig været og kunne ikke være andet end en maskine, hvormed kapitalen undertrykker de arbejdende, et redskab for kapitalens politiske magt, et bourgeoisiets diktatur. Den demokratiske borgerlige republik lovede flertallet magten, forkyndte en sådan magt, men har aldrig kunnet virkeliggøre den, sålænge den private ejendomsret til jord og andre produktionsmidler eksisterede.«

Denne beskrivelse af det borgerlige demokrati er stadig gyldig. Den gælder også for Danmark i dag.

DKP-lederne gør ikke deres pligt

Hvori består da forskellen mellem kapitalisternes diktatur på arbejdspladserne og kapitalisternes »demokrati« i samfundet som helhed? Den består i sin kerne kun deri, at kapitalistklassens herredømme i samfundet som helhed er camoufleret med valgret, folketing osv., mens mens det bag fabriksporten er direkte og utilsløret.

Det har altid været en af kommunisternes fornemste pligter at indpode arbejderklassen og hele den arbejdende befolkning forståelse af samfundets klassestruktur — at lære dem at se kapitalisternes diktatur bag demokratiets facade. Når DKPs ledende folk i dag taler om, at »demokratiet standser ved fabriksporten« gør de det stik modsatte af deres pligt.

De gør deres bedste for at tilsløre over for arbejderklassen, at det er kapitalisterne, der regerer begge steder — på forskellig vis, men lige effektivt.

☆

Ved at så illusioner om, at der er en afgrundsdyb forskel på det kapitalistiske samfunds borgerlige demokrati uden for fabriksporten og kapitalisternes åbne diktatur inden for den, medvirker DKP-ledernes og andres tale om »demokrati på arbejdspladserne« til at underbygge den herskende kapitalistklasses påstande om, at vi har »folkestyre« — »demokrati« — i Danmark.

Parolerne om »industrielt demokrati« og »medbestemmelsesret« tjener omvendt til at bilde arbejderklassen ind, af man ved at camouflere kapitalisternes diktatur på arbejdspladserne med »samarbejdsudvalg« eller »bedriftsråd« kan tage magten fra dem, der ejer produktionsmidlerne. Hvad er de »bedriftsråd«, som DKPs ledende folk i »demokratiet«s navn kræver indført, andet end folketinget og »folkestyret« ført ned på fabriksniveau?

Derfor havde DKP-formanden Knud Jespersen så evig ret, da han i 1958 — endnu før han blev formand — i sin beretning fra en kongres i Jugoslaviens Kommunisters Forbund kraftigt understregede:

»Derfor er også henvisning til den klassiske narresut om 'arbejdernes deltagelse i produktionens ledelse' under kapitalismen afslørende og gør udtalelsen egnet til at støtte de kapitalistiske og reformistiske bestræbelser på at gøre arbejderne politisk passive.«

Knud Jespersens egen nyeste parole om »demokrati på arbejdspladsen« og »arbejdernes medbestemmelsesret« er nøjagtig lige så »afslørende« og støtter »de kapitalistiske og reformistiske bestræbelser på at gøre arbejderne politisk passive.«

Gotfred Appel.

P.S. ... »førerne«, der var fordærvede af opportunisme, fortsatte og fortsætter at tilbede det borgerlige demokrati, som de kalder »demokrati« slet og ret. (Lenin: III. Internationale ... Udvalgte værker, bd. 10, side 218).

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.

Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.

Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

Dobbeltspillet om Vietnam fortsætter

Sviende nederlag for de sovjetiske og andre revisionister på verdensfredskongressen

Som det vil erindres (se ORIENTERING nr. 5, side 5), havde de sovjetiske dobbeltspillere om Vietnam tromlet en »appel« igennem på det forberedende møde forud for verdensfredskongressen i Helsinki. Denne »appel«, der omhyggeligt undgik at nævne det kæmpende vietnamesiske folks bidrag til verdensfreden og de amerikanske kriksforbrydelser, blev fejet af bordet i Helsinki. I stedet vedtog forsamlingen under stormende bifald en resolution om uforbeholden støtte til Vietnams retfærdige kamp mod den amerikanske imperialismes aggression.

Freds-bedraget vist tilbage

Resolutionen om Vietnam, der blev forelagt af de vietnamesiske delegationer og vedtaget uden ændringer, kræver

— øjeblikkelig afslutning på den amerikanske aggression i Sydvietnam,

— øjeblikkelig tilbagetrækning af USAs og dets vasallers tropper fra Sydvietnam,

— nedlæggelse af de amerikanske militærbaser i Sydvietnam,

— øjeblikkelig indstilling af bombardementerne og andre aggressive handlinger mod den Demokratiske Republik Vietnam,

og den erklærer sin dybtfølte anerkendelse af det vietnamesiske folks ofre i kampen ikke blot for sin egen uafhængighed, men for alle folkenes befrielse og for verdensfreden.

Den sovjetiske delegation og deres revisionistiske fæller fra Frankrig, Italien og andre lande stod magtesløse. Foruden den skændige »appel« fra det forberedende møde havde de endda på selve kongressen gjort endnu et forsøg på at koble verdensfredskongressen ind på deres og amerikanernes »freds«-bedragslinje.

Den sovjetiske delegation var den første til at springe op og klappe begejstret, da den amerikanske delegerede Goodlett (ham der forhindrede offentliggørelsen af Verdensfredsrådets Vietnam-appel fra Stockholm, se igen ORIENTERING nr. 5) havde talt, og i kongressens Vietnam-kommission veg den sovjetiske repræsentant to gange uden om et direkte spørgsmål: Støtter De Goodletts forslag?

Hvad sagde Goodlett? Vi gengiver i fuld ordlyd det afgørende afsnit af hans indlæg:

»De, der elsker menneskeheden, bør finde det middel, der vil tillade dialogen mellem dem, der kæmper i Vietnam.

Den amerikanske gruppe foreslår denne verdenskongres' præsidium at studere alle mulighederne med hensyn til afsendelsen af en repræsentativ mission til alle de lande, der er implicerede i krigen i Vietnam, og at udforske alle de nye aktionsformer og mulige metoder til at fremme en dialog mellem disse lande med det formål øjeblikkeligt at gøre ende på krigen i Sydøstasien.«

Ifølge Goodlett skulle denne »mission« ikke blot forhandle med Nord- og Sydvietnam i Hanoi og ikke blot besøge Peking, Moskva, Washington og London, men skulle endog rådføre sig med FNs generalsekretær og med FNs generalforsamlings præsident! (Om det sidste må endnu engang understreges, at FN for det første som det organ for USA-imperialismen, det endnu er, ikke kan hjælpe Vietnam mod USA, for det andet, at FN **intet** har at gøre i Vietnam. Geneve-aftalerne af 1954 blev vedtaget uden om FN!)

Sovjetunionens delegation førte an i klapsalverne efter Goodletts »forslag«. Den sovjetiske delegerede nægtede at tage afstand fra dette forslag, der i sin konsekvens gik ud på at lade verdensfredskongressen aktivt bistå de amerikanske imperialister. Kernen i dette »forhandlings«forslag var og er at bistå USA med at afværge det militære nederlag og med ved forhandlingsbordet at opnå det, de samtidig forsøger at opnå, men ikke k a n opnå på slagmarken.

Afslørende plakater

Under »verdens«pressens samlede opmærksomhed — som den store sensation — dukkede der på de officielle sovjetiske plakattavler for nogen tid siden plakater op med »fordømmelser« af den amerikanske aggression i Vietnam.

Det var i sandhed afslørende plakater — afslørende for revisionisterne i Sovjetunionens top.

En af plakaterne viste et lille barn med oprakte arme omgivet af flammer på en stiliseret baggrund af bombefly. En anden med en stålhjelm og et par raketter bar teksten »U. S.« og »Det 20. århundredes vandaler«.

Giver disse plakater da ikke udtryk for en retfærdig, menneskelig harme over Vietnam-krigens gru? Rammer de ikke plet i deres fordømmelse af amerikanernes vilde bombardementer?

Nej, disse sovjetiske plakater s p i l l e r — bevidst og kynisk — på hæderlige menneskers oprigtige forfærdelse over napalm-bombardementerne af civilbefolkningen både i Syd- og Nordvietnam og leder harmen ad forkerte kanaler.

Gruen og de amerikanske våben er i k k e det væsentlige indhold i Vietnam-krigen. Det er ikke det, kommunister i første række hæfter sig ved.

Det væsentlige i Vietnam-krigen er, at de amerikanske fly, raketter, napalm- og fosforbomber netop **ikke** kan kue det vietnamesiske folk!

Det afgørende i dag er den kends-

I stedet for en leder

»... den socialistiske revolution vil ikke alene eller hovedsageligt blive de revolutionære proletarers kamp i hvert enkelt land mod deres bourgeoisi — nej, den vil blive alle de af imperialismen undertrykte koloniers og landes, alle afhængige landes kamp mod den internationale imperialisme«. (*Lenin*).

»De koloniale lande er imperialismens vigtigste bagland. En revolutionering af dette bagland kan ikke undgå at undergrave imperialismen, ikke blot i den betydning, at imperialismen kommer til at stå uden bagland, men også i den betydning, at en revolutionering af Østen vil give et afgørende stød til skærpelse af den revolutionære krise i Vesten«. (*Stalin*).

»Folkenes antiimperialistiske revolutionære kamp i Asien, Afrika og Latinamerika hamrer løs på og underminerer grundlagene for imperialismens og kolonialismens herredømme, gammel som ny, og udgør en mægtig kraft i forsvaret for verdensfreden.

På en måde afhænger derfor hele den internationale proletariske revolutions sag af resultatet af folkenes revolutionære kampe i disse områder, der omfatter det overvældende flertal af jordens befolkning«. (»*Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje« fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité, 14/6 1963*).

»Folkenes revolutionære, nationale befrielsesbevægelse i Asien, Afrika og Latinamerika er en bevægelse af meget stor historisk betydning ikke blot for folkenes fremtid på disse kontinenter, men også for de europæiske folks fremtid, for hele menneskehedens fremskridt. Ved at rette hårde slag mod imperialismen i dens bagland, ved at underminere dens styrke og indsnævre dens herredømmes sfære forværrer denne bevægelse modsigelserne i de fremskredne lande selv, fremskynder fremskridtet i den revolutionære bevægelse i dem og gør det lettere for arbejderklassen at styrte kapitalismen«. (*ZERI I POPULLIT, Albanien, 6/1 1965*).

»I verdensmålestok er Asien, Afrika og Latinamerika verdens landdistrikter, mens Europa og Nordamerika er verdens byer. Hvis verdensrevolutionen skal vinde sejr, er der ingen anden vej, end at verdensproletariatet lægger særlig vægt på revolutionerne i Asien og Latinamerika, det vil sige på revolutionerne i verdens landdistrikter«. (*D. N. Aidit, formand for Indonesiens kommunistiske Parti*).

---

gerning, at de amerikanske voldshandlinger vækker til modstand, til forstærket kamp!

Det, kommunister hæfter sig ved i dag, er, at folket er stærkere end disse våben i de imperialistiske aggressorers hænder — at amerikanerne er magtesløse, at det kæmpende folk — i Vietnam og overalt, i dag og til alle tider — er de stærkeste!

Kun sådan kan kommunister i dag fremstille Vietnam-krigen. Kun ved at fremstille den sådan kan plakater tjene til at mobilisere, til at give tro på sejren, til at give mod til at sejre.

I stedet fremstiller de sovjetiske plakater det vietnamesiske folk — symboliseret ved barnet med de oprakte hænder — som et hjælpeløst offer for en teknisk overlegen modstander. De understreger den amerikanske våbenmagt. De kalder på medynken, på frygten, ikke på beundringen og visheden om sejr!

Bag den smukke facade af »humanisme« og protest mod »vandalerne«s ødelæggelse af menneskeskabte værdier er de sovjetiske plakater udtryk for revisionisternes angst for og inderlige ønske om at standse kampen mod imperialismen.

LAND OG FOLK *bekræfter*

Hvis der efter sidste nummer af K. O. endnu hos nogle læsere skulle herske tvivl om, at LAND og FOLK og DKP støtter præsident Johnsons »freds«bedrag omkring Vietnam, vil de i den forløbne periode i LAND og FOLK have fundet rigelig bekræftelse på vor påstands rigtighed. Vi nævner tre af disse bekræftelser.

1) Bladet *omtalte* med tilfredshed Titos og den indiske statsminister Shastris planer om at søge en »fredelig« løsning — det *undlod til gengæld at omtale*, at Vietnams Arbejderpartis dagblad kommenterede de to herrers bestræbelser med at kalde dem bydrenge for den amerikanske imperialisme!

2) I en ledende artikel den 30. juli skrev LAND og FOLK:

»*Men USA har indtil denne dag blankt nægtet at forhandle med modparten, med den sydvietnamesiske befrielsesfront, Vietcong, om at stifte fred*«

Det er muligt, at præsident Johnson en skønne dag i et nyt forsøg på at få sine »fredssamtaler« i gang vil erklære sig villig til at følge LAND og FOLKs her givne råd (han antydede allerede den 28. juli en sådan ændring) og invitere »modparten« — dem han og LAND og FOLK med et bevidst antikommunistisk udtryk i fællesskab benævner Vietcong — med til »forhandlings«bordet. Det vil ikke hjælpe ham! LAND og FOLK kan spare sig sine bidrag til bedraget omkring disse »fredssamtaler«. Sydvietnams nationale befrielsesfront vil *ikke* »forhandle« med Johnson, den vil fordrive de amerikanske aggressorer fra sit land.

3) LAND og FOLK har gang efter gang opfordret det danske socialdemokrati og regeringen til at tage til orde mod den amerikanske krig i Vietnam. Nu mener det at have fået sit ønske opfyldt.

En række top-socialdemokrater fra Europa, deriblandt vores egen

Jack Angel:

Venstrekræfternes enhed

Talen om venstrekræfternes enhed imod højrekræfterne er en del af det parlamentariske bedrag

Nedenstående artikel, der med de ændringer, læseren selv kan foretage undervejs, er lige så fuldt gyldig for Danmark, har vi hentet fra det engelske månedsblad VANGUARD. VANGUARD udgives af den antirevisionistiske komité for kommunistisk enhed. Fremhævningerne er forfatterens, mellemoverskrifter indsat af redaktionen.

Hvordan kan arbejderklassen modstå kapitalistklassens angreb, afparere dens slag og derefter marchere fremad for én gang for alle at gøre ende på menneskets udbytning af mennesket? Dette spørgsmål er blevet stillet mange, mange gange af socialister af alle afskygninger og farver. Det svar, der sædvanligvis gives, er, at forudsætningen for at nå sådanne mål er arbejderklassens enhed, og i den senere tid har man hørt mere og mere om nødvendigheden af »venstrekræfternes enhed«.

Nu er denne gentagne brug af udtrykkene venstre, højre og centrum et af de største svindelnumre, der nogensinde er udført over for arbejderbevægelsen. Hvorfor siger vi det? Fordi det er vilkårlige, kunstige formuleringer, der ikke svarer til virkeligheden af i dag, og som reelt ikke har gjort det i mangfoldige år.

Hvori består dette tågede »venstre«?

Hvori består, når alt kommer til alt, dette tågede »venstre«, som alle snakker om? Der er enighed om, at Arbejderpartiet (Labour) udgør hovedparten af venstrekræfterne. Men Arbejderpartiet er på ingen måde et arbejderparti. Tværtimod, det er et kapitalistisk parti med et flertal af arbejdermedlemmer. Hvad med Storbritanniens kommunistiske Parti? Det var engang et arbejderparti, men efter at have kapituleret for borgerligt pres og borgerlig indflydelse er det blevet et småborgerligt parti med en småborgerlig ledelse. Hvad med alle de andre grupper og organisationer, der udgør dette ubestemte, sammensatte, der kaldes »venstrekræfterne«? De er allesammen udsat for et konstant borgerligt pres, der næsten i hvert eneste tilfælde sætter sit præg på deres ideologi, program, metoder og organisation.

Hovedmodsigelsen i samfundet er modsigelsen mellem proletariatet og bourgeoisiet. Men borgerlig ideologi er den fremherskende ideologi, og er meget stærk for øjeblikket i dette land. Proletarisk ideologi er af forskellige historiske årsager sørgeligt svag. Sådan vil det ikke være for evigt, men vi er nødt til at anerkende, at det kun er alt for sandt på dette tidspunkt. Det store svindelnummer består i, at man sætter venstrekræfterne op imod højrekræfterne, som om de var modsatte poler. De er aldeles ikke modsatte poler, meget langt fra endda.

Hovedparten af »venstre« er ikke revolutionære

Lad os derfor analysere venstrekræfterne og dele dem op i deres tre bestanddele. Langt det største og mægtigste element i venstrekræfterne er det officielle socialdemokrati, arbejderregeringen selv, der er en regering, der trofast repræsenterer monopolkapitalismens interesser. Der er ingen tvivl om, at højrefløjen (der dominerer Arbejderpartiet og det officielle faglige maskineri, og som kontrollerer partiet og regeringen) er en del af det bestående. Disse udgør det borgerlige element i venstrekræfterne.

Dernæst kommer vi til venstre fløjen af Arbejderpartiet, det kommunistiske parti, trotskisterne og forskellige andre venstregrupper. En broget flok, kan man sige, kun med meget lidt til fælles indbyrdes. Men der er ét led, der forener alle disse tilsyneladende så forskellige elementer. Hvad er det for et led? Ingen af disse grupper er revolutionære; alle er de omformere. Hver og en af dem forsøger at gøre det

---

Jens Otto Krag, har været til møde i Harpsund med den reaktionære amerikanske arbejder»leder« Walter Reuther. Fra dette møde fandt d'herrer det betimeligt efter at have udtrykt deres »bekymring« over Vietnam-situationen at støtte præsident Johnson i kravet om »forhandling« til løsning af »konflikten«, og LAND og FOLK er henrykt. Den 3. august omtaler det i en trespaltet artikel på side 5 det smukke initiativ som »en længe efterlyst reaktion«.

Med disse udtalelser — og fortielser — har organet for Danmarks kommunistiske Parti i virkeligheden stillet sig på de amerikanske imperialisters side i deres bestræbelser på at undgå det militære nederlag i Vietnam og på at eviggøre Vietnams deling og sikre Sydvietnam som amerikansk angrebsbasis mod hele Sydøstasien og videre ud!

☆

Forhandlinger er nytteløse, så længe der findes én amerikansk soldat i Sydvietnam. Disse klare ord fra Sydvietnams nationale befrielsesfront er grundlaget for enhver ægte støtte til det vietnamesiske folk. Kampråbet fra Vietnam er ikke »fredsforhandlinger« men: »Befri syd, forsvar nord og genforen fædrelandet«.

Det kan ikke understreges kraftigt nok, at ethvert forslag om »forhandlinger« i den nuværende situation med de amerikanske aggressorer og enhver støtte til sådanne forslag (og enhver undladelse af at fordømme dem eller, hvis de kommer fra velmenende folk, at forklare deres urigtighed) i d a g er ensbetydende med forræderi over for det vietnamesiske folk!

umulige, nemlig at omforme Arbejderpartiet.

De har ingen konsekvent politik, og de svinger til stadighed mellem proletarisk og borgerlig ideologi. Vi har f. eks. alle disse Labour-medlemmer af parlamentet, der repræsenterer venstrefløjens mindretal imod højreflertallet, men så snart de får indbringende jobs i regeringen, er de ikke længere til at skelne fra højrefolkene. Det kan også gå den modsatte vej, som vi har set det i tilfælde med et par folk fra højrefløjen, der blev så fornærmede over, at de på trods af al deres loyale tjenstiver blev overset af Wilson, da benene blev fordelt, at de pludseligt gik til venstre.

SBKP ligger til stadighed på maven for Arbejderpartiet, tigger og trygler Wilson & Co. og fortæller dem, at de ikke er så slemme endda, men partiet er nødt til at opretholde et skin af at være et marxistisk-leninistisk parti. Derfor fremlægger de lejlighedsvis korrekte formuleringer, sommetider gør de det ikke, og således svinger de til stadighed mellem de to ideologier. Internationalt gør Sovjetunionens kommunistiske Partis revisionistiske ledelse det samme. De går fra kapitulationspolitik til æventyrpolitik og tilbage igen. Det ene øjeblik gør de stor ståhej mod den amerikanske aggression i Vietnam for det næste øjeblik at slå løs på asiatiske studenter, der protesterer mod den amerikanske imperialistiske aggression.

Hvad trotskisterne angår, skulle man ved at lytte til dem tro, at vi stod på randen af en revolutionær situation. De foretager almindeligvis ikke nogen objektiv analyse af den faktisk foreliggende situation, men bukker atter og atter under for subjektive ønsker, skønt de til tider er i stand til at betragte dette eller hint problem objektivt. Ligesom revisionisterne svinger også de mellem proletarisk realisme og småborgerlig idealisme. Lige som revisionisterne nægter trotskisterne at indrømme, at reformismen i Storbritannien har meget dybe rødder, og de fortæller os uophørligt, at de menige medlemmer i Arbejderpartiet syder af utilfredshed og er parate til opgør med Wilson og hans ledelse.

Disse folk udgør det småborgerlige element i venstrekræfterne.

Hvad der er tilbage af venstrekræfterne er os selv — nogle få snese enkeltpersoner, der tappert forsøger at samle arbejderklassens fortrop på grundlag af marxismen-leninismens teori og praksis og den proletariske internationalismes principper. Vi er taktisk svage, fordi den proletariske ideologi i øjeblikket er sørgeligt svag, men vi er strategisk stærke, fordi vi repræsenterer arbejderklassens virkelige behov og forhåbninger. I sidste ende vil den skare sig om os. Derfor udgør vi det proletariske element i venstrekræfterne.

Vi udgør det eneste element i venstrekræfterne, forsvindende lille som det er, der er et pålideligt våben i arbejderklassens hænder, og som den kan stole på. Alle de andre elementer er enten direkte kapitalistiske, som vi må bekæmpe og afsløre, eller vaklende småborgerlige, som arbejderklassen kan forene sig med omkring dette eller hint problem på dette eller hint bestemte tidspunkt, men som den aldrig kan støtte sig på.

Ingen altomfattende »venstre«enighed mulig

Der kan ikke findes nogen permanent, altomfattende enhed i venstrekræfterne, som vi kender dem i dag. Hvorfor ikke? Fordi der inden for venstrekræfterne er uløselige modsigelser. Der foregår en kamp og vil fortsat foregå en kamp mellem de to ideologier, lige indtil socialismens sejr og videre fremover. Denne kamp vil uundgåeligt genspejles inden for venstrekræfterne mellem deres bestanddele. I øjeblikket er den overvældende overvægt på den borgerlige ideologis side. Vægtskålene **vil** tippe, det er uundgåeligt, men det bliver en langvarig proces.

Lad os nu forklare, hvorfor forestillingen om venstrekræfter mod højrekræfter er sådan et bedrag. Den er en del af det parlamentariske bedrag, det borgerlige demokratis bedrag, bedraget om den gradvise evolution mod socialismen. Den skaber det indtryk, at der findes to mere eller mindre lige stærke kræfter, der står over for hinanden, og som hedder venstre og højre. Som vi har set det i det foregående, er dette på ingen måde sandt. Kun en meget lille del af venstrekræfterne repræsenterer proletarisk ideologi. Når man lægger denne del til de åbent borgerlige partier som de konservative eller liberale, får man et sandere billede af det virkelige ideologiske styrkeforhold inden for samfundet.

Det er netop fordi massen af organiserede arbejdere i Storbritannien stadig er ført bag lyset af det borgerlige demokratis svindel, at de fortsat støtter det reformistiske Arbejderparti. Det er først, når de begynder at gennemskue svindelen, at de organiserer sig på anden måde, og i virkeligheden er de allerede begyndt at gøre det. Tillad os at citere fra en artikel i AKAHATA, organ for Japans kommunistiske Partis centralkomité, den 2. august 1964:

»Den kendsgerning, at de socialdemokratiske partier i en række kapitalistiske lande i øjeblikket nyder støtte fra flertallet af arbejderklassen, er blot en manifestation af den kendsgerning, at den politiske kamp, gennem hvilken arbejderklassen skarer sig om det politiske parti, der virkeligt repræsenterer dens klasseinteresser, nemlig det marxistisk-leninistiske parti, endnu ikke er ført tilende, og at et flertal af arbejderklassen endnu ligger under for småborgerlig og borgerlig ideologis indflydelse.«

For at sikre sejren, må arbejderklassen organisere sig om sin fortrop. Men for med held at gennemføre dette må fortroppen være af den højeste kvalitet, der til det yderste forsvarer den marxistisk-leninistiske teoris renhed. Ja, vi har behov for enhed, de brede massers enhed, men for at opnå det, har vi først af alt brug for en stærk ideologisk enhed i fortroppen, så lille den er.

Der vil utvivlsomt være lejlighed for denne fortrop til at forene sig med visse elementer inden for venstrekræfterne omkring dette eller hint problem, men vi kan ikke have organisk enhed med dem, og vi kan afgjort ikke støtte os på dem. Vi kan kun støtte os på os selv og på vor viden om, at i sidste ende vil arbejderklassen skare sig om sin fortrop.

DKPs kongresdebat

Den militære karusseltur

I diskussionsgrundlaget forud for DKPs 22. kongres stilles DKP over for »denopgave at finde en eller anden form for et fælles aktionsprogram for kampen for fred og national uafhængighed, for udvidet demokrati og begrænsning af monopolernes magt og for en aktiv og bevidst udvikling frem mod socialismen.«

Det er nødvendigt for hvert enkelt punkt i denne opgave at udarbejde en politik, der er i nøje samklang med det øjeblikkelige og faktisk eksisterende styrkeforhold mellem klasserne i verdensmålestok og mellem klasserne i Danmark og med de forskellige klassers objektive mål og interesser.

DKP ude af trit

Det gælder naturligvis også for så vigtige områder som kampen for freden og den nationale uafhængighed, eller sagt med andre ord: for et kommunistisk partis udenrigspolitik og militærpolitik.

På disse områder er DKPs ledelse også ude af trit med udviklingen i verden, hvilket fremgår af de problemstillinger, der opstilles i grundlagets pkt. 2, 3 og 5. Efter at have slået fast, at der er skabt nye betingelser og muligheder for folkenes befrielseskamp, og omtalt arbejderklassens og folkets stigende aktivitet og den skærpede klassekamp, siger det, at »imperialistiske provokationer i Vietnam, Cuba, Cypern, Congo — mod Indonesien og Kina m. m. — (har) bragt menneskeheden på randen af en atomkrig.«

Men alligevel — fortsætter det — er det lykkedes at hindre en storkrig og at skabe nye muligheder for fremgang i kampen for afspænding, hvortil det delvise atomprøvestop skulle have medvirket, foruden »Sovjetunionens og de socialistiske landes aktive udenrigspolitik, bl. a. udtrykt i konkrete forslag i FN og andre internationale organer til fremme af afspænding, almindelig og kontrolleret afrustning og fredelig sameksistens — om respekt for internationale aftaler og om åbne grænser og ro ved grænserne« og — at »de nye, blokfrie lande udenrigspolitisk fortsætter deres konsekvente, antiimperialistiske, antimilitaristiske linje« og endelig »folkemassernes årvågenhed og aktive organiserede kamp mod de imperialistiske stormagters konkrete, aggressive planer og handlinger — for atomforbud og for afrustning«.

Moskva-traktaten hjælper USA

Men er sandheden ikke den, at det er den hrustjovske på én gang eventyreriske og kapitulationistiske politik, der gjorde det muligt for imperialisterne at føre kærneafpresningen til dens yderste grænse? Er sandheden ikke den, at atomprøvestoptraktaten tilslørede denne afpresningspolitik og forsøgte at putte blår i øjnene på folkene, så USA ved sine underjordiske forsøg i fred og ro kunne udvikle taktiske atomvåben til brug i nedkæmpelsen af revolutionære frihedsbevægelser?

Er sandheden ikke den, at atomprøvestoptraktaten ikke har hindret USA i at udvikle polaris-ubåde, der truer alle fredselskende nationer med kærnekrig, og i at forsøge på at delagtiggøre Vesttyskland i besiddelse af kærnevåben på trods af dette lands klare forpligtelse til ikke at få eller udvikle kærnevåben som nedfældet i Paris-aftalerne af 1954?

Er sandheden ikke den, at ligegyldigt hvor konkrete og rigtige forslag der stilles i FN, så giver de intet resultat, så længe FN er organ for den amerikanske imperialisme

Er sandheden ikke den, at det kun er de socialistiske landes og de nye nationalstaters og andre fredselskende landes besiddelse af selvstændige kærnevåben, der kan bryde imperialisternes kærnemonopol, og som sammen med folkenes beslutsomme kamp for forbud mod kærnevåben kan tvinge imperialisterne til at indgå en aftale mellem kærnemagterne og magter, der står umiddelbart over for at kunne udvikle selvstændigt kærnevåben, om ikke at bruge dem mod ikke-kærne-

---

Vildledning eller uforstand?

Der har i den sidste tid været flere tilfælde, hvor man har måttet spørge sig selv, om LAND og FOLKs behandling af forskellige internationale begivenheder og problemer har været udslag af bevidst forsøg på vildledning af læserne eller simpel uforstand. Lad os tage en af de værste.

I en ledende artikel den 14. juli om fredskongressen i Helsinki skrev organet for Danmarks kommunistiske Parti:

»Det er beklageligt, at enkelte delegerede med de kinesiske som de førende er kommet til denne kongres med andet formål end at organisere den enige aktion mod imperialismens aggression.«

Den 16. juli omtaler bladet kort den i Helsinki vedtagne resolution og skriver, at »enheden« om det fælles, kampen for freden, blev bevaret *på trods af* kinesernes og andres »særsynspunkter«.

Den 21. juli bringer LAND og FOLK derefter selve denne resolution i ordlyd, og så er det, man spørger sig selv, om det er med ond vilje eller af uvidenhed, at bladet ganske lader hånt om den enkle kendsgerning, at denne resolution fra ord til andet, fra først til sidst netop giver udtryk for de »særsynspunkter«, bladet nogle få dage før havde anklaget kineserne for. Det var »kinesernes og andres« »særsynspunkter«, der *vandt sejr på kongressen, hvilket fremgår af resolutionen!*

LAND og FOLK kan ikke — men det gør det minsandten — på én og samme gang angribe kinesernes og andres »særsynspunkter« og tilslutte sig en resolution, der giver udtryk for disse »særsynspunkter«. Et standpunkt udbedes!

magter og atomfri zoner eller mod hinanden?

Har Kinas selvstændige kærnevåben ikke bidraget til denne udvikling?

Militærpolitik i 30'erne

For at opstille et alternativ til DKPs ledelses miskmask er det nødvendigt kort at se tilbage på det kommunistiske partis stilling til militærpolitikken og udenrigspolitikken i tidligere perioder.

I 30erne bekæmpede partiet militarismen og rustningspolitikken som et led i den almindelige kamp mod den imperialistiske krig. Det kom f. eks. til udtryk i det såkaldte juni-manifest i 1935, hvori det hedder: »Bekæmpelse af alle udgifter og foranstaltninger til militærvæsenet og til krigsformål. Skyttekorpsene og de fascistiske formationer opløses og forbydes. Internationalt støttes alle bestræbelser, der er i fredens interesse, herunder Sovjetunionens fredsbestræbelser.«

En sådan stillingtagen var ikke helt rigtig, fordi fascismen i Tyskland allerede da havde vist sine aggressive hensigter. Endvidere viste den flådeaftale, der blev indgået mellem England og Tyskland den 18. juni 1935, at England gav Tyskland frie hænder i Østersøen, hvilket naturligvis i første omgang var rettet mod Sovjetunionen, men tillige indeholdt en trussel mod de nordiske lande.

Da Hitler besatte Østrig, blev det klart, at det var nødvendigt at træffe foranstaltninger til at beskytte Danmarks selvstændighed. I denne situation stillede partiet parolen om et nordisk forsvarsforbund. Det var en rigtig parole, der tillige, udover at den svarede til arbejderklassens og den arbejdende befolknings interesser, modsvarede en stor del af det nationale, antiimperialistiske bourgeoisis interesser.

Parolens rigtighed blev yderligere bekræftet ved de senere begivenheder, hvor den engelsk-franske imperialisme ved provokationer under den finsk-sovjetiske vinterkrig forsøgte at danne et almindeligt korstog mod socialismen, og ved de begivenheder, der førte til Danmarks og Norges besættelse.

Det lykkedes ikke partiet at føre denne parole igennem til sejr, bl. a. fordi det danske socialdemokrati ved Stauning valgte at affinde sig med den tyske nazisme, således at Danmark havnede i en isoleret neutralitet.

Usikkerheden vokser

Det var disse erfaringer, der fik DKPs repræsentant i Danmarks Frihedsråd, Børge Houmann, til at godkende og sammen med Frode Jakobsen på frihedsrådets vegne at nedfælde i et dokument som en forhåndsbetingelse for frihedsrådets forhandlinger i 1944 om dannelsen af en samlingsregering, at politikerne godkendte, at en isoleret neutralitetspolitik ikke skulle genoptages.

På den anden side var DKP i 1945 stærk modstander af et nordisk forsvarsforbund, dels fordi Sovjetunionen gik imod sådanne planer, dels fordi man satte sin lid til samarbejdet mellem krigstidens alliierede og til FN. Efterhånden som samarbejdet mellem Sovjetunionen og vestmagterne blev dårligere og tilliden til FN mindskedes, og den kolde krig tog til, blev usikkerheden større om, hvilken politik partiet skulle føre. Det kan ses af Aksel Larsens tale på Landspartikonferencen på Christiansborg den 15. august 1947, hvori det hedder:

> **»Hvad forsvaret angår skal vi ikke blot have det opbygget demokratisk og fyldt med demokratisk ånd . . . men vi skal samtidig have det tilrettelagt efter hensynet til Danmarks tarv og muligheder. Vi tror, at Danmark kan klare sig med at holde adskilligt færre soldater indkaldt til tvungen militærtjeneste, end tilfældet er nu, og dette kan nås bl. a. ved hjælp af kortere tjenestetid. Det må sikkert være muligt at gennemføre en betryggende forsvarsordning med betydeligt mindre udgifter end dem, staten i øjeblikket har. Samtidig bør vort forsvar med eventuel krigssituation for øje gøres mere effektivt gennem udbygning af hjemmeværnene og yderligere støtte fra statens side til hjemmeværnene.**

Spørgsmålet om et nordisk forsvarsforbund blev ikke senere støttet af DKP, ej heller under de forhandlinger mellem de nordiske lande om et forsvarssamarbejde, der gik umiddelbart forud for Danmarks tilslutning til Atlantpagten og Nato. Sverige og Danmark var her enige om på et vist tidspunkt at indgå et gensidigt forpligtende og alliancefrit forsvarsforbund, men som bekendt tvang et ydre pres fra de vestlige imperialister og et indre pres fra de norske og danske monopolkapitalister, som det norske og danske socialdemokrati kapitulerede over for, Norge og Danmark ind i A-pagten.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at det havde været lettere for arbejderklassen og den arbejdende befolkning i forbund med det nationale bourgeoisi at gennemføre en antimonopolistisk og antiimperialistisk kamp til gavn for freden under betingelser skabt af et sådant forsvarsforbund end under de betingelser, som Danmarks og Norges tilslutning til Atlantpagten skabte.

(fortsættes i næste nr.)

VIETNAM

Hvad siger
Geneve-aftalerne?

Hvad vil
Sydvietnams Befrielsesfront?

Hvad mener
Nordvietnam om krisens løsning?

Futura 40 s. kr. 1.00 i o.

HAMMER 94 18 00